

jednak raczej $P = d \cdot e \cdot \tau_2$, stąd d lub e .

Zwykle $d = \frac{1}{2} b$ (jak najmniejsze, ze względu na ułatwienie obrotu i wpływ naczeń drugorzędnych).

Ze względu na ścinanie w płaszczyznach ukośnych często oko eliptyczne ($h > \frac{d_1}{2}$).

OBŁICZENIE ŚRUB.

Rdzeń sworznia na ciągnięcie:

$$P = \frac{\pi d_o^2}{4} \cdot \tau \text{ dla śrub rozciąganych osiowo.}$$

Rdzeń sworznia na ścinanie:

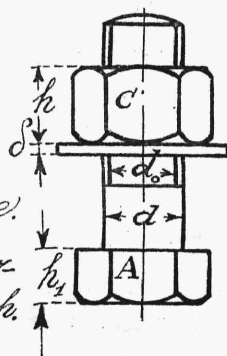
$$P = \frac{\pi d_o^2}{4} \cdot \tau_1 \text{ dla śrub ścinanych poprzecznie.}$$

$$\left. \begin{array}{l} \text{Dla ścinania głowy (A)} \quad P = d \pi h_1 \cdot \tau_1 \\ \text{--- " --- naśrubka (C)} \quad P = d_o \pi h \cdot \tau_1 \end{array} \right\} \text{ dla śrub rozciąganych.}$$

stąd h_1 i h praktycznie za małe, więc normalnie:

$$h_1 = 0,7 d \quad h = d$$

Inne wymiary śrub według skali WITWORTH.

RYŚ. 11.

C. WYTRZYMAŁOŚĆ NA ZGINANIE.

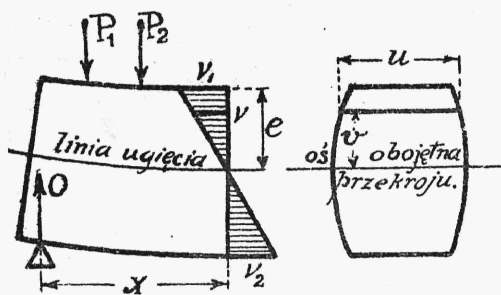
OKREŚLENIA Z TEORJI BELEK.

a) Momentem zgięcia M w pewnym przekroju, oddalonym o x od lewej podpory nazywamy sumę algebraiczną momentów statycznych (ze względu na przekrój) wszystkich sił zewnętrznych, po lewej stronie przekroju działających, włącznie z oddziaływaniem podpory.

b) Siłą poprzeczną Q w pewnym przekroju nazywamy sumę algebraiczną sił zewnętrznych po lewej stronie przekroju włącznie z oddziaływaniem.

RÓWNANIA ZASADNICZE.

I. Związek napięć normalnych i momentów zgięcia.

rys. 12.

dla włókna $v \dots v.J = M.v$,

dla włókien skrajnych: $v.J = M.e$

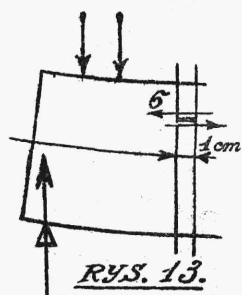
J = moment bezwładności przekroju w cm^4

$W = \frac{J}{e}$ = moment oporu przekroju w cm^3

więc najw $v = \frac{M}{W} = \tau$ (nat. dop.)

jest to wzór dla obliczenia przekr. belki.

II. Związek napięć ścinających i sił poprzecznych.

rys. 13.

Siła ścinająca pozioma na 1 cm długości
belki a na całkowitą szerokość u : $G = \frac{Q.S}{J}$;

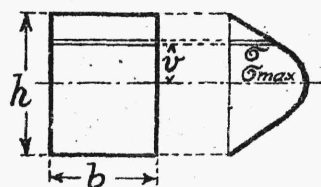
S - moment statyczny części przekroju ponad włóknem ścinaniem, ze względu na oś obojętną,

J - moment bezwładności całego przekroju belki.

Napięcie ścinające poziome na 1 cm^2 — $G_1 = \frac{Q.S}{J.u}$

Napięcia normalne największe we włóknach skrajnych, najmniejsze ($=0$) w osi obojętnej. Napięcie ścinające najmniejsze ($=0$) we włóknach skrajnych, największe w osi obojętnej.

PRZYKŁADY. 1.) PROSTOKĄT.

rys. 14.

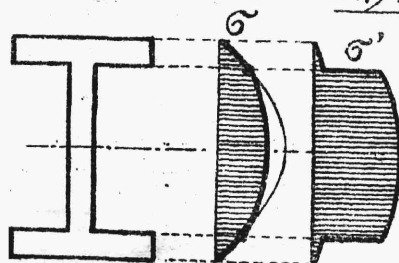
Rozkład G i G' według parabol.

$$G = \frac{6Q}{4h} \left[\frac{1}{4} - \left(\frac{v}{h} \right)^2 \right]; \quad G' = \frac{G}{b};$$

$$G_{\max} = \frac{3}{2} \cdot \frac{Q}{h};$$

$$G' = \frac{3}{2} \cdot \frac{Q}{bh};$$

2.) PRZĘKRÓJ I.

rys. 15.

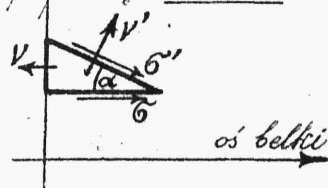
Linia G składa się z 2 parabol złaczonych. Linia G' - 2 parabole z przeskokiem wskutek zmiany szerokości.

Napięcia ścinające przenoszą się prawie w całości przez ściankę przekroju I.

NATEŻENIA W KIERUNKACH UKOŚNYCH.

wewnątrz belki pracującej na zginanie.

pl. przekroju. RYS. 16.

W płaszczyźnie { nateżenie normalne ukośne V'
ukosnej działa : { — „ — ścinające ukośne G'
oba zmienne, zależne od kąta α i
od wartości V i G .

Dla $\tan 2\alpha = -\frac{2G}{V}$ następuje $\max V' = \text{nateżenie główne normalne}$; równocześnie $G' = 0$.

Dla $\alpha + 90^\circ$ następuje $\min V' = \text{nateżenie główne}$.

Złożenie każdorazowych V' i G' dla różnych płaszczyzn ukośnych danego punktu daje ELIPSĘ NATEŻEŃ, której osie główne odpowiadają nateżeniom głównym.

LINIE NAJWIĘKSZYCH NATEŻEŃ. (szczegół w podręczniku).

Nateżenia główne w warstwach skrajnych są równe. nateżeniom normalnym (bo tam $G=0$); obliczenie wymiarów belek odbywa się więc według nateżeń normalnych, a nie nateżeń głównych. Tylko zmiany przekroju n.p. przekroju I ze słupki w ściankę muszą się odbywać z uwzględnieniem nateżeń głównych (str. 196).

DZWIGARY BLASZANE.

Wysokość ścianki $h_1 = \frac{1}{12}$ do $\frac{1}{15} l$; grubość ścianki 8 do 12 mm.

Obliczenie przekroju. Całkowity moment bezwładności przekroju:

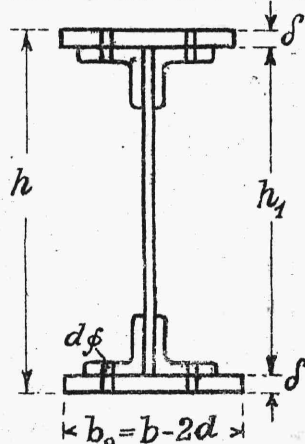
$$J = J_1 (\text{kątówek i ścianki}) + J_2 (\text{nakładek}).$$

J_1 — przez rozkład na prostokąty lub z tablic

$$J_2 = \frac{1}{12} b_0 (h^3 - h_1^3). \text{ Wstawiając } h = h_1 + 2\delta \text{ i}$$

wartość J w równanie $\tau J = Me$, otrzymamy potrzebną grubość nakładek:

$$\delta = \frac{M}{b_0 h_1 \tau} - \frac{2J_1}{b_0 h_1 (h_1 + 2\delta)};$$

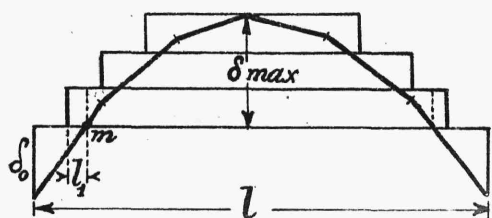
RYS. 17.

albo wzór przybliżony:
$$\delta = \frac{M}{b_0 h_2 \tau} - \frac{2 J_1}{b_0 h_2^2};$$

Drugi człon ujemny daje grubość nakładki na podporze δ_0 (ujemną wobec nadmiaru materiału w J_1).

Najpierw należy obliczyć δ_{max} (w budownictwie nie więcej jak 40 do 60 mm!)

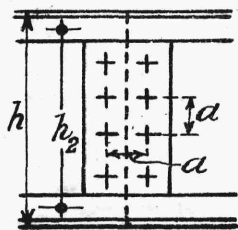
WYKRES GRUBOŚCI I DŁUGOŚCI NAKŁADEK.

RYS. 18.

Wykres grubości δ jako linja łamana, poczem podział δ_{max} na nakładki po 8 do 13 mm. Przedłużenie l_1 poza teoretyczne końce prostokątów mieści całkowitą, albo tylko do połowy zredukowaną liczbę nitów, potrzebną do przyjęcia siły, przeniesionej przez nakładkę o przekroju użytecznym $A_1 = b_0 g$, a więc $A_1 \tau = n \frac{\pi d^2}{4} \tau_1$ stąd n liczba nitów pionowych przeciętych, $\frac{n}{2}$ - liczba szeregów. Przy odstępach nitów a będzie długość $l_1 = \frac{n}{2} a$, albo tylko $\frac{l_1}{2}$ na lewo, a połowa na prawo od punktu teoretycznego m .

STYK ŚCIANKI W BELCE BLASZANEJ.

RYS. 19.

Odstęp nitów w przykładce (obliczenie dla dużej siły Q).

dla 1 szeregu nitów z każdej strony styku

$$a = 1,41 \frac{d^2 h \tau_1}{Q}$$

dla 2 szeregów nitów z każdej strony styku

$$a = 2,83 \frac{d^2 h \tau_1}{Q}$$

Dla małej siły Q a wielkich wartości M oblicza się nity ze względu na momenty. Zwykle $a = 4d$.

Grubość ścianki g obliczamy ze względu na siłę

ściągając poziomą $\sigma = \frac{QS}{J} = \frac{Q}{h^2}$ (h_2 - odstęp środków ciężkości połówek przekroju; $h_2 \approx 0,9h$) stąd $q = \frac{2Q}{\tau h}$ (zwykle za małe; ze względów konstrukcyjnych przyjmuje się najmniej 8 mm.)

Odstęp nitów poziomych w kątówkach belki blaszanej obliczamy także na $\sigma = \frac{QS}{J}$; Nity dwururciste, więc:
 $\sigma \cdot a = 2 \cdot \frac{\pi d^2}{4} \tau_1 = \frac{QS}{J} \cdot a$, stąd odstęp $a = \frac{\pi}{2} \cdot \frac{\tau_1 d^2 J}{QS}$, raczy jednak ze względu na ciśnienie na ściankę dziury:

$$\sigma \cdot a = d q \tau_2 = \frac{QS}{J} \cdot a, \text{ stąd } a = \frac{d q \tau_2 J}{QS};$$

Najmn. $a = 2,5d$; najw. $a = 6d$ do $8d$.

Nity pionowe (w nakładkach) w tych samych odstępach co poziome.

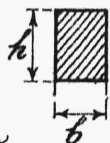
DŹWIGARY SKRZYNKOWE dwururcienne i trójścienne obliczają się tak samo jak blaszane.

rys. 20.

DŹWIGARY DREWNIANE.

Belki prostokątne. Obliczenie według wzoru $TJ = Me$
 Moment oporu... $\frac{J}{e} = W = \frac{bh^2}{6} = \frac{M}{\tau}$, poczem przekrój z tablic dla potrzebnego W .

rys. 21

Dla belki prostokątnej z całego pnia okrągłego wyciosanej, najkorzystniejsze $b:h = 5:7$;

Belki okrągłe lub z dwóch stron przyciosane mają w przybliżeniu:

$$\frac{J}{e} = W = \frac{d^3}{10}, \text{ stąd potrzebne } d.$$

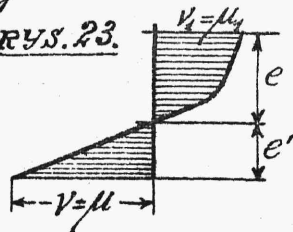
rys. 22.

DŹWIGARY DREWNIANE ZŁOŻONE (zazębione, klinowane i t.d.) należą do budowy mostów.

NATEŻENIA ZGINAJĄCE PO PRZEKROCIENIU GRANICY SPRĘ-
ŻYSTOŚCI.

Wzór $VJ = Mv$ stosuje się tylko do grani-
cy sprężystości. Przy rosnącym obciążeniu następuje in-
ny rozkład nateżeń. Oś obojętna przesuwa się. W chwili

RYS. 23.

li złamania będzie dla belek drewnia-
nych: $\mu_2 = \frac{Me}{J}$ „spółczynnik wytrzyma-
łości na złamanie”, przy czym $\mu_2 = 0,7\mu$
na ciągnięcie, a $\mu_2 < \mu_1$ na ciśnienie.

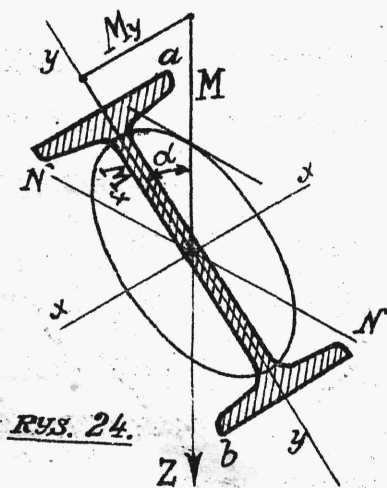
Spółcz. wytrzym. na złamanie jest dla drewna warto-
ścią średnią między μ a μ_2 . Przytem... $e' = 0,4h$.

Dla żelaza łanego według BACHA: Spółczynnik
 μ_2 przewyższa wartość μ na ciągnięcie tem więcej, im
bardziej skupiony jest materiał około osi obojętnej (str. 220).

Podobne warunki otrzymał BAUSCHINGER dla żela-
za zlewnego i stali ($\mu_2 > \mu$).

Dla materiałów bez granicy sprężystości (żelaza
łanego, kamienia, i betonu) nie stosuje się prawo Hoo-
ka zupełnie; zamiast niego wprowadził BACH prawo
potęgowe: $\frac{\Delta l}{l} = \frac{v^m}{E}$ ($m = 1,05$ do $1,2$).

BELKI UKOŚNIE OBCIĄŻONE.

RYS. 24.

Jeżeli obciążenie Z nie działa w
płaszczyźnie osi głównych przekroju,
rozkładamy moment zgięcia M na
momenty składowe w kierunku osi
głównych i sumujemy częściowe
nateżenia. Największe nateżenie
w krawędziach a i b :

$$\text{najw. } V = \frac{M_x}{W_x} + \frac{M_y}{W_y}$$

Os' NN, sprzężona z kierunkiem Z, będzie osią obojętną na teżeń. Obliczenie przekroju: 1) przez próby: przyjmując przekrój i wyznaczając najw. $V < T$, 2) wprost za pomocą stosunku $c = \frac{W_x}{W_y}$, znanego choćby w przybliżeniu z tablic, według wzoru: potrzebne $W_x = \frac{M_x + c M_y}{T}$

LINJA UGIĘCIA BELKI.

Os' podłużna belki po ugięciu nazywa się linją ugięcia, o zmiennym promieniu krzywizny R .

Równanie zasadnicze: $\epsilon J = M R$.

Po wstawieniu za R wartości otrzymamy: $\frac{d^2 y}{dx^2} = -\frac{M}{\epsilon J}$ równanie różniczkowe linii ugięcia, albo:

$$\epsilon J \frac{d^2 y}{dx^2} = -M, \text{ przy czym } M = f(x).$$

Stąd przez dwukrotne całkowanie - równanie linii ugięcia i wartość największa f (strzałka zgięcia).

Stale całkowania wyznaczamy z danych wartości skrajnych, albo z porównania wartości współbnych dla punktów pośrednich (przykład str. 234, zasady str. 239).

Jeżeli ogólne warunki równowagi wystarczą dla wyznaczenia oddziaływań i momentów podporowych, będzie to belka statycznie wyznaczalna (wyznaczalność stat. zewnętrzna).

Dla belek statycznie niewyznaczalnych służy właśnie badanie linii ugięcia do wyznaczenia niewiadomych podporowych. Obliczamy je w ten sam sposób jak stałe całkowania, tylko staramy się ustawić więcej równań stosownie do powiększonej liczby niewiadomych.

WYKRESLNE wyznaczenie ugięcia belki według zasady MOHRA: Linja ugięcia jest linią sznurową, dla której wykreslenia przyjęto powierzchnię momentów.

jako pow. obciążenia, a odl. biegunowa = ϵJ , względnie $\frac{\epsilon J}{n}$, aby dostać rzędne linii ugięcia w naturalnej wielkości (1:n jest skalą wykresu belki).

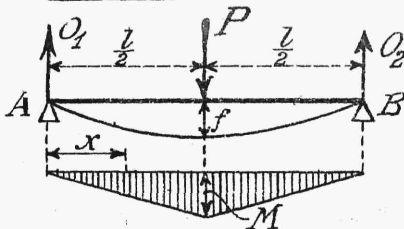
Przy zmiennym momencie bezw. J zmienia się odl. biegunowa, jednak w ten sposób, że nowy biegun leży na wspólnym promieniu (str. 248-249).

ZESTAWIENIE WYNIKÓW

DLA TYPOWYCH BELEKI OBCIĄŻEN.

A. BELKI STATYCZNIE WYZNACZALNE.

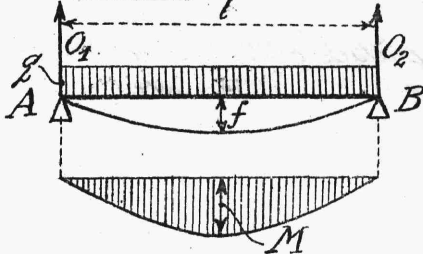
RYS. 25.

$$Q_1 = Q_2 = \frac{P}{2}; \quad \text{najw. } +M = \frac{Pl}{4};$$

$$M_x = \frac{Px}{2}; \quad \underline{f = \frac{Pl^3}{48\epsilon J} = 0,0208 \frac{Pl^3}{\epsilon J}};$$

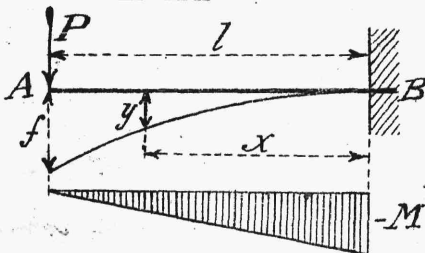
RYS. 26.

$$Q_1 = Q_2 = \frac{ql}{2}; \quad \text{najw. } +M = \frac{ql^2}{8};$$

$$M_x = \frac{1}{2}qx(l-x); \quad \underline{f = \frac{5}{384} \frac{ql^4}{\epsilon J} = 0,013 \frac{ql^4}{\epsilon J}};$$

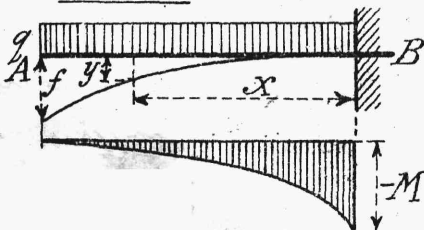
RYS. 27.

$$Q = P; \quad \text{najw. } (-M) = -Pl;$$

$$M = -P(l-x); \quad \underline{f = \frac{1}{3} \frac{Pl^3}{\epsilon J} = 0,333 \frac{Pl^3}{\epsilon J}};$$

RYS. 28.

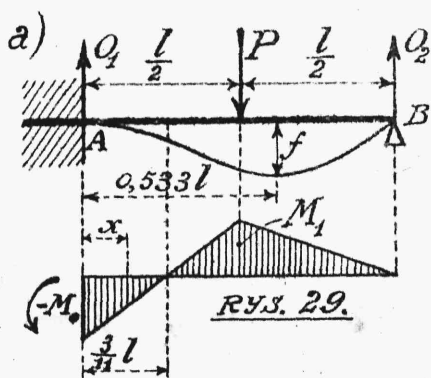
$$Q = P; \quad \text{najw. } (-M) = -\frac{ql^2}{2};$$

$$M_x = \frac{q(l^2-x^2)}{2}; \quad \underline{f = \frac{1}{8} \frac{ql^4}{\epsilon J}};$$

B. BELKI STATYCZNIE NIWYZNACZALNE.

BELKA JEDNYM KONCEM W MUROWANA, A DRUGIM - PODPARTA.

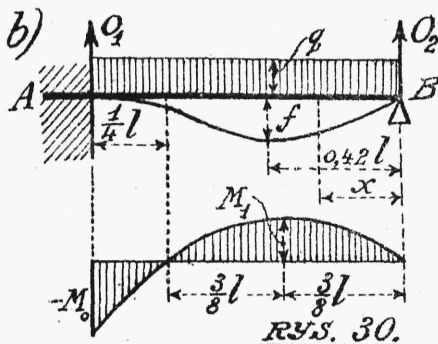
$$M_x = M_0 + Q_1 \cdot x;$$

$$Q_1 = \frac{11}{16} P;$$

$$Q_2 = \frac{5}{16} P; \quad f = \frac{1}{107} \frac{Pl^3}{EJ} = 0,0093 \frac{Pl^3}{EJ}$$

$$M_0 = -\frac{3}{16} Pl; \quad \text{dla } x = 0,533l;$$

$$M_1 = +\frac{5}{32} Pl;$$

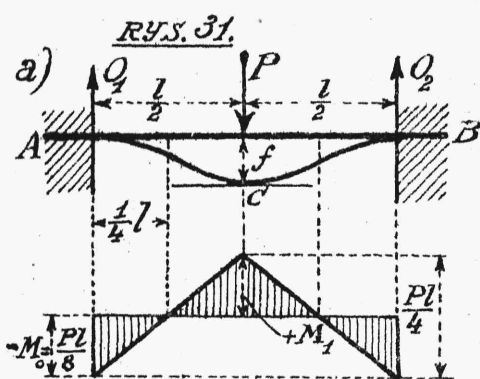
$$M_x = Q_2 \cdot x - \frac{1}{2} q x^2; \quad \max. +M = \frac{9}{128} q l^2;$$

$$Q_2 = \frac{3}{8} q l; \quad \text{dla } x = \frac{3}{8} l;$$

$$Q_1 = \frac{5}{8} q l; \quad M = 0, \text{ dla } x = \frac{3}{4} l;$$

$$M_0 = -\frac{1}{8} q l^2; \quad f = \frac{1}{185} \frac{q l^4}{EJ} = 0,0054 \frac{q l^4}{EJ};$$

BELKA OBU KONCAMI POZIOMO UTWIERDZONA.

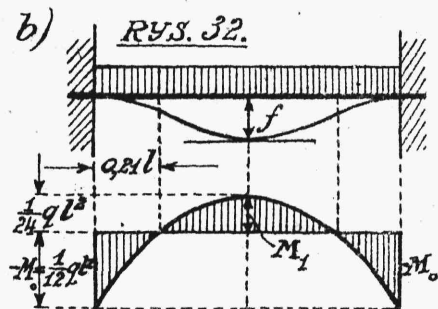

$$Q_1 = Q_2 = \frac{P}{2}; \quad f = \frac{1}{192} \frac{Pl^3}{EJ} = 0,0052 \frac{Pl^3}{EJ};$$

$$M_0 = -\frac{Pl}{8}; \quad \max +M = +\frac{Pl}{8}$$

Ugięcie 4 razy mniejsze niż dla belki wolno podp.

Środek połowa belki dla siebie w równowadze, bo obie styżne A, C - przeciwne; musi być więc dla niej dodatnia powierzchnia momentów równa ujemnej; stąd wynika $M_0 = M_1$; ponieważ zaś $M_0 + M_1 = M$ dla belki wolno podpartej $= \frac{Pl}{4}$, więc dla a): $M_0 = M_1 = \pm \frac{Pl}{8}$.

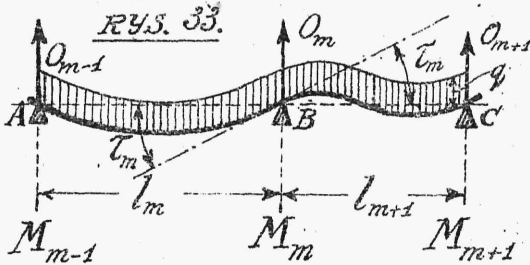
$$b) \quad Q_1 = Q_2 = \frac{ql}{2}; \quad f = \frac{1}{384} \frac{q l^4}{EJ} = 0,0026 \frac{q l^4}{EJ};$$

$$\left\{ \begin{array}{l} M_0 = -\frac{1}{12} q l^2; \\ \max +M = +\frac{1}{24} q l^2; \end{array} \right. \quad \text{Ugięcie 5 razy mniejsze niż dla belki wolno podparte}$$

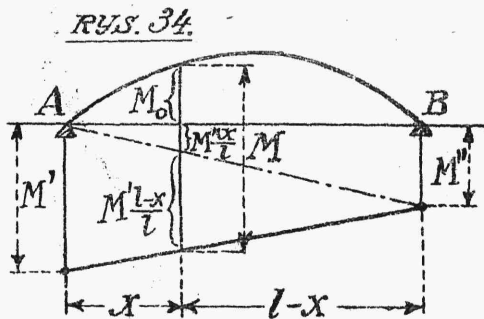
ze względu na wyrównanie powierzchni paraboli.

BELKA CIĄGŁA.

Belka ciągła n -przęsłowa jest zewnętrznie statycznie niewyznaczalną $(n-1)^{\text{go}}$ rzędu. Niewiadome: momenty podporowe na $(n-1)$ podporach pośrednich (na 2 podp. skrajnych $M=0$). Do wyznaczenia ich służy $(n-1)$ równa.

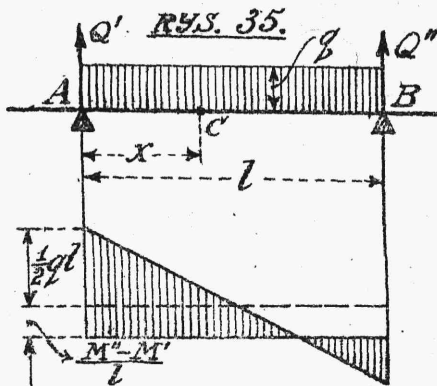
CLAPEYRONA (dla belki o jedno-
stajnym obciążeniu zupełnym,
$$M_{m-1}l_m + 2M_m(l_m + l_{m+1}) + M_{m+1}l_{m+1} =$$

$$= -\frac{1}{4}q(l_m^3 + l_{m+1}^3).$$

Do wyznaczenia momentów w dowolnym miejscu M^{go} przęścia służy równanie:

$$M_x = M' \frac{l-x}{l} + M'' \frac{x}{l} + \frac{1}{2} q x (l-x).$$

M' i M'' są dane momenty podporowe tego przęścia.

Sily poprzeczne na podporach.

$$Q' = \frac{1}{2}ql + \frac{M'' - M'}{l};$$

$$Q'' = -\frac{1}{2}ql + \frac{M'' - M'}{l};$$

stąd Q w dowolnym miejscu:

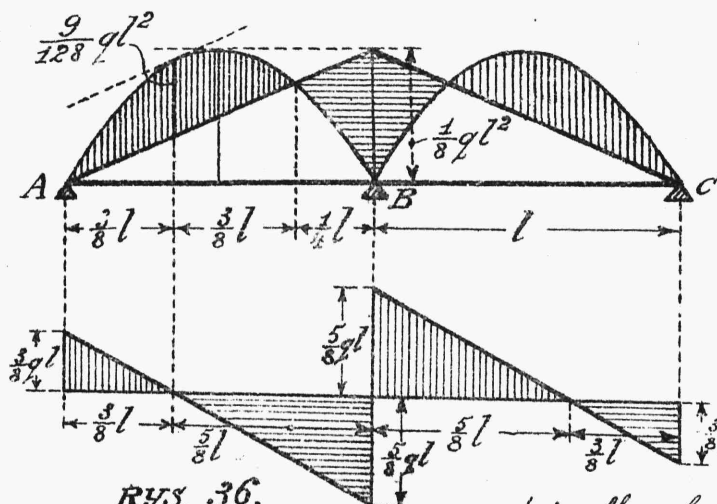
$$Q = Q' - qx \text{ albo } Q = Q_0 + \frac{M'' - M'}{l}.$$

$Q_0, M_0, \dots$ siła poprzeczna i moment dla „układu zasadniczego” t.j. belki wolno podpartej o rozpiętości $l = l_m$ i tem samym obciążeniu

$$Q_0 = \frac{1}{2}ql - qx,$$

$$M_0 = \frac{1}{2}qx(l-x).$$

BELKA CIĄGŁA DWUPRZESŁOWA.

RYS. 36.

Obciążenie jednostajne
zupełne q kg/m.

Momenty.

$$M_0 = M_2 = 0;$$

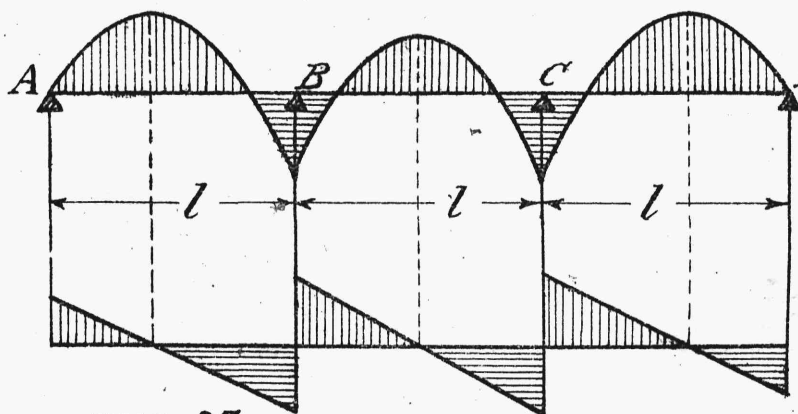
$M_1 = -\frac{1}{8}ql^2$ ... jak dla
belki wolno podpar-
tej; w środku przęsła;
nie ma więc oszczędno-

ści dla belki ciągłej o przekroju
stałym. Na 1. przęsle: $M_x = -\frac{1}{8}qlx + \frac{1}{2}qx(l-x)$; (linia pro-
sta + parabola). dla $x = \frac{3}{8}l$ — $\max(+M) = \frac{9}{128}ql^2$,
dla $x = \frac{3}{4}l$ — $M = 0$;

Sily poprzeczne. $Q' = +\frac{3}{8}ql$ } dla pierwszego przęsła; syme-
 $Q'' = -\frac{5}{8}ql$ } trycznie w przęsle drugim.

- Wskutek tego suma oddziaływań na podporze średniej:
 $Q_1 = \frac{5}{4}ql$ (o 25% więcej niż przy obu przęsłach wolno podpartych).

BELKA CIĄGŁA TRÓJPRZESŁOWA.

RYS. 37.

Dla równych
przęsł będzie:

$$Q_0 = Q_3 = 0.4ql$$

$$Q_1 = Q_2 = 1.1ql$$

najm. $M = -0.1ql^2$ na
środkach podporach,
najm. $+M = +0.08ql^2$
w skrajnych przęsłach.

Oszczędność w przekroju belki wynika z porównania war-
tości $\frac{1}{10}ql^2$ wobec $\frac{1}{8}ql^2$ dla belki wolno podpartej.

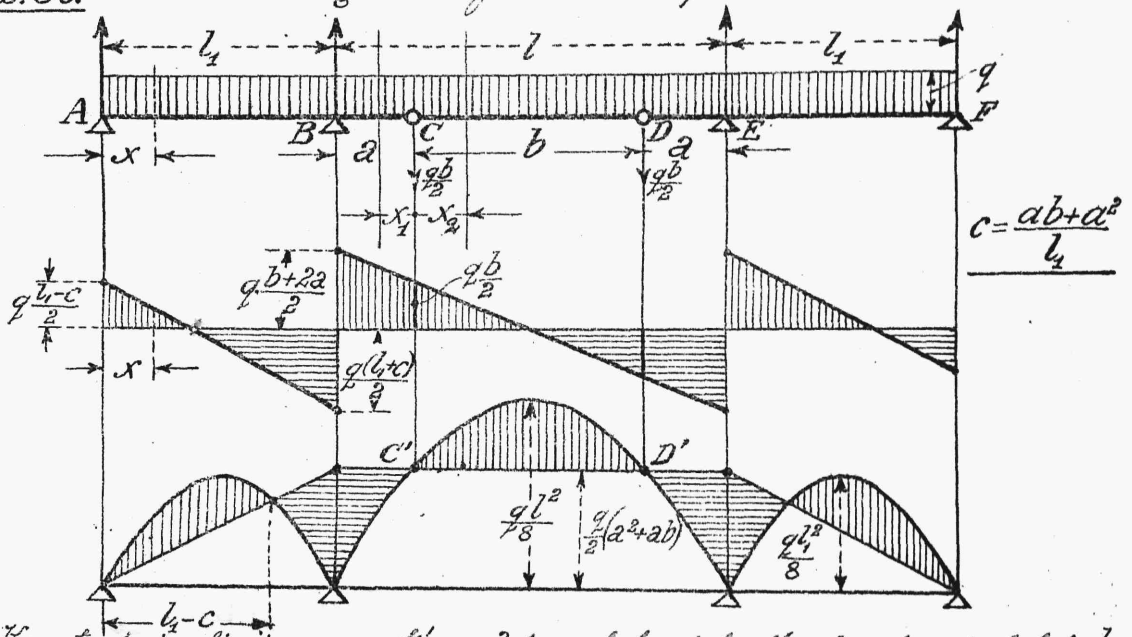
BELKA CIĄGŁA PRZEGUBOWA

jest statycznie wyznaczalna, gdy w belce n -przęsłowej wprowadzimy $(n-1)$ przegubów; każdemu przegubowi odpowiada warunek $M=0$. Trzy typowe ustroje:

1. Belki jednostronnie wystające, w środku część wisząca.

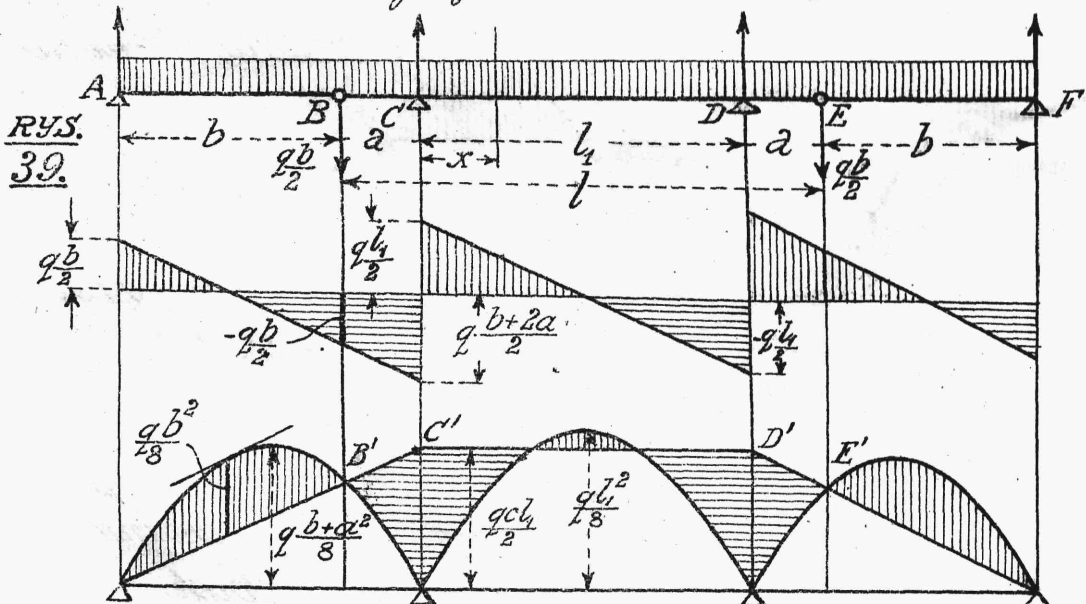
RYS. 38.

Obciążenie jednost. rozpr.

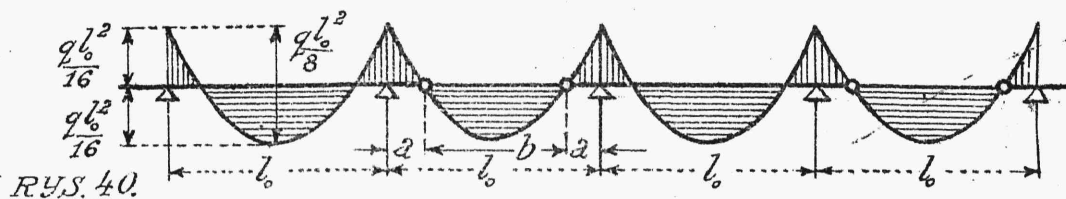

Konstrukcja linii momentów: 3 parabole jak dla 3 wolnych belek l_1 , l , l_1 ; potem rzut przegubów na parabole daje punkty C' i D'.

2. Belka obustronnie wystająca z bocznymi częściami wiszącymi.

3. Belki obustronnie wystające naprzemian z wiszącymi.

RYS. 40.

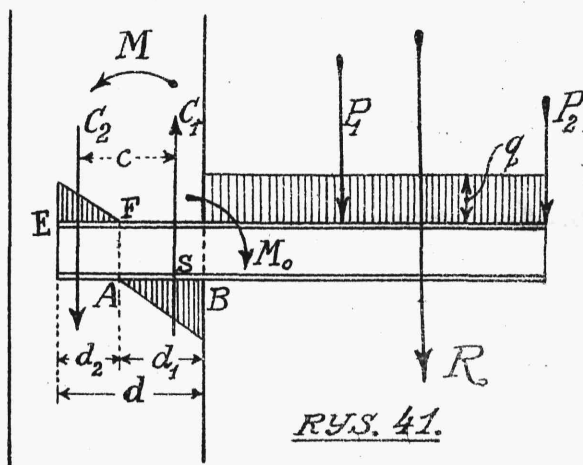
Układ najkorzystniejszy: dla równych momentów dodatnich i ujemnych. Nastąpi to dla $a = \frac{1}{7}l$, $b = \frac{5}{7}l$.

najw. $M = \pm \frac{1}{16} q l^2$ przy obciążeniu jednost. zupełnem q .

Oszczędność o połowę w porównaniu z belką wolno podpartą.

BELKA WSPORNIKOWA

(jednym końcem utwierdzona).

RYS. 41.

Moment utwierdzenia w punkcie podparcia S, dany od strony obciążenia, musi być zrównoważony ciężarem C_2 .

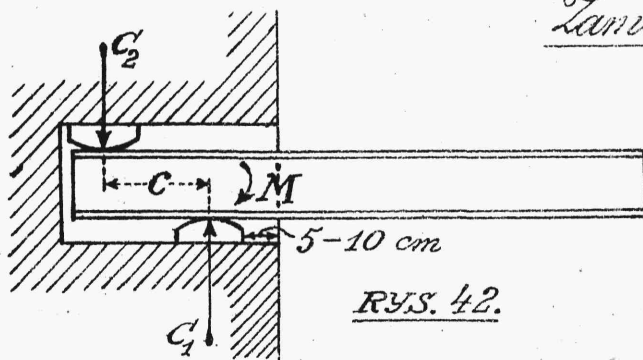
$C_2 \cdot c = M$, dla $1\frac{1}{2}$ -krotnej pewności $C_2 \cdot c = 1,5M$, stąd C_2 ; przytem $c = \frac{2}{3}d$ dla natężeń w murze według szkicu.

$C_1 = C_2 + \text{suma obciążeń zewnętrznych } R$.

Zamurowanie na płytach.

c - dane ściśle odstępem środków płyt.

Pod płytami nałożenie jednostajne.

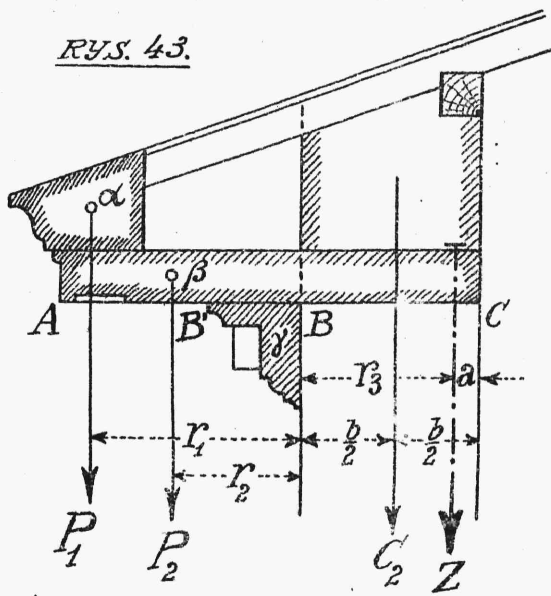

RYS. 42.

OBLICZENIE GZYMŚÓW

jako przykład belki wspornikowej.

RYS. 43.

Dla n -kątnej pewności
($n=1,5$ do 2):

$$n(P_{11} + P_{22}) = C_2 \cdot \frac{b}{2} + Z r_3;$$

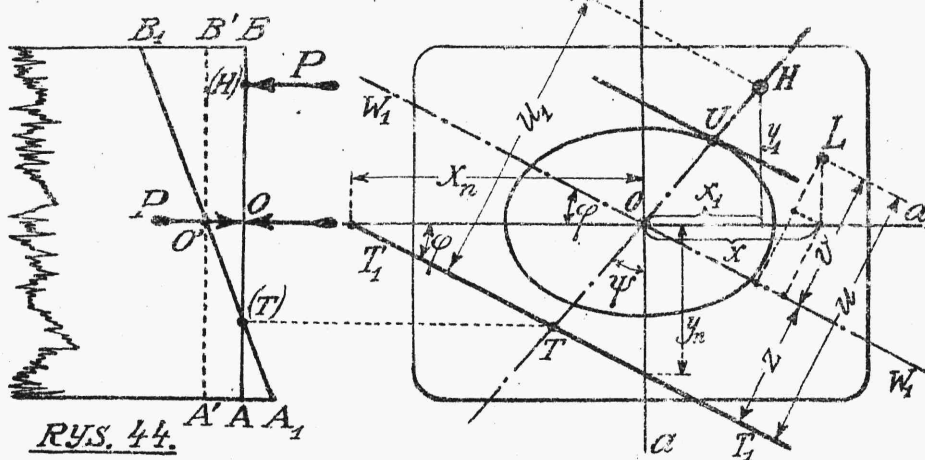
Z = ciągnięcie w kotwie i ciężar muru chwyconego.

D. WYTRZYMAŁOŚĆ ZŁOŻONA NA ZGINANIE I CIĄNIENIE LUB CIŚNIENIE.

Występuje przy działaniu mimośrodkowem siły P na przekrój słupa, co da się zastąpić siłą osiową P i momentem $P \cdot c$. Napięcia złożą się z ciśnienia jednostajnego

$v_1 = \frac{P}{A}$ i napięć zginających $v_2 = \frac{Mv}{J_w}$ około osi $W_1 W_1$, sprzę-

żonej ze siłą osiową P i momentem $P \cdot c$. Napięcia zginające wystąpią oś obojętna

RYS. 44.